

Formanden: Som Anledning af den Optrin af den ærede Taler, maa jeg bemærke, at det ikke vel gaaer an at forudsætte andre Grunde for Bestemmelser i det Lovforslag, end dem, der ere langivne eller ligge i selve Bestemmelsen.

F. Nielsen: Den ærede Taler, der nu havde Ordet, udtalte, at han i det sidste Møde ikke havde villet, da det kom til skriftlig Afstemning, stemme mod den ekstraordinære Behandling af Lovudkastet, for ikke at paadrage sig Skin af Chikanøst at have villet hindre dets Fremme. Der kunde deri synes at ligge en Anthyndning af, at de Medlemmer, som have stemt mod den ekstraordinære Behandling, idetmindste havde paadraget sig Skin af at have villet stille Chikanøse Forhindringer, og jeg kan derfor ikke undlade at udtale mig derom, da det netop var mig, som fordrede, at Sagen skulde afstemmes, og erklærede, at jeg vilde stemme derimod. Det var ikke for at Chikanere, men deels fordi jeg ikke endnu havde sat mig tilstrækkeligt ind i Lovforslaget, og deels fordi de Bestemmelser, som ere vedtagne i det andet Thing, ere mig saa meget imod, at jeg da jeg frygter for, at de ikke vilde kunne blive forandrede i en saadan Retning, som jeg anseer for ønskelig, foretrækker, at Loven ikke udkommer, og jeg vil derfor paa ethvert Trin modsætte mig dens Fremme. Angaaende de enkelte Punkter, som jeg misbilliger i Lovudkastet, kan jeg indskrænke mig til en kort Udtalelse, idet den høitærede Minister allerede har udtalt, og vistnok langt bedre end jeg vilde kunne, idet Meste af, hvad jeg af den Hensende maatte have at sige, er Hensyn til det Punkt, at Adjunkterne skulle forblive konstituerede i 5 Aar, vil jeg imidlertid tilføje, at Høi. Dr. Denne Bestemmelse var en Indrømmelse fra det andet Things Side, idet der fra Begyndelsen af forbrede, at Adjunkterne slet ikke skulde have fast Ansættelse, og altsaa heller ikke Pensionsberettigelse. Dette var imidlertid saa aldeles forpærreligt for den hele meget talrige

Adjunktklasse, som tæller 90 Embedsmænd, og saa farligt for dem, idet det stillede dem langt usikkrere end Lærerne ved Kjøbenhavns Borger- og Almueskoler, at det paa ingen Maade kunde billiges, og da Ministeren indfattede sig det, indrømmede man ham, at det skulde indskrænkes til en Konstitution paa 5 Aar, og denne Indrømmelse modtog han. Da der imidlertid tillige i Lovens sidste Paragraf er indsat, at Loven skal underkastes en Revision om 5 Aar, er der i Virkeligheden Intet opnaaet ved denne Indrømmelse; thi i de 5 Aar, Loven skulde bestaae i dens nærværende Form, vilde ikke en eneste Adjunkt kunne faae fast Ansættelse, og man kunde saa til den Tid finde en ny Form, hvorved man atter forhindrede det. Jeg troer derfor ikke, at der er opnaaet Noget ved denne Indrømmelse. Hvad der er udtalt om det Forkastelige i Herrens Lønningsslov, at indbringe den Bestemmelse, at Landets første Skole skal nedlægges, maa jeg ganske billige, det vilde være at snigmørde Skolen. Man vil ikke aabent aflive den, saaledes som Tilfældet vilde være, hvis det Lovudkast gik igjennem, som Besagnaaende er indbragt i det andet Thing, men man vil i denne Lov, der ellers ikke omhandler denne Gjenstand, paatrykke dem det Stempel, at den ligger for Døden, idet man ikke vil indrømme dem Midlerne til en fast og kraftig Bestaaen. Det følger jo nemlig af sig selv, at naar Skolen betegnes som den, der var bestemt til Ophævelse, vilde de dygtigste Mænd ikke søge Ansættelse ved den, ligesom ogsaa Forældre vilde frygte for at sætte deres Børn i en Skole, som betegnedes som kun provisorisk. Naar der er sagt i § 35, at alle de Embedsmænd, der lønnes efter denne Lov, ikke skulde have Afgang til at søge deres Ret til den Løn, som de formentlig at have Fordring paa, ved Domstolene, er ogsaa denne Bestemmelse efter min Formening, ligesom efter den høitærede Ministers og den foregaaende ærede Talers, i høieste Grad farlig. Vi maae ikke glemme, at Embedsmændene høre ogsaa til Folket, og at enhver Mand i Folket, han være Embeds-